

Ændringsforslag skal jeg afsente den Motivering af dem, som maatte fremkomme fra de ærede Herrers Side, inden jeg udtaler mig om dem.

Clausager: I Henhold til, hvad jeg tillod mig at udtale ved denne Sags 2den Behandling, har jeg ved Hjælp af 14 andre Medlemmer stillet nogle Ændringsforslag til Myntloven. Jeg kan nemlig ikke komme bort fra den Tante, at den, saaledes som den nu er affattet, vilde medføre ikke uvæsentlige Ulemper, og at de nye Mynters Indførelse blandt Befolkningen vilde møde en ikke ringe Vanskelighed. Det forekommer mig nemlig, at der vil være en Del Ustikkerhed forbunden med Modtagelsen og Udgivelsen af disse Mynter, forsaavidt de i Loven indeholdte to Bestemmelser for Modtagelsen fornødesti Skid blive staaende. Jeg skal i Øvrigt ikke nu opholde mig længe ved Motiveringen af disse Forslag, da jeg maa forudsætte, at faa den ærede Ordfører for det Udvalg, der har været nedsat om Sagen, som den ærede Finantsminister ville tage Ordet i Anledning af Forslagene; jeg vil derfor vente, indtil jeg har hørt deres Indvendinger imod mine Forslag. — Endvidere har jeg tilladt mig at stille et Par mindre væsentlige Underændringsforslag, fordi jeg mente, at de noget vilde tydeliggjøre Affattelsen af Ændringsforslagene.

Ordføeren: Jeg tror ikke, at de Ændringsforslag, der her ere stillede, ville give Lovforslaget nogen heldig Form. Saavidt jeg forstod den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, er det hans og Medforslagsstillerens Ønske, at Staten skal overtage hele Slittagen ved Mynterne, saaledes at de vedblive at være lovligt Betalingsmiddel baade mellem Mand og Mand og ligeoverfor Statskassen uden Hensyn til, hvormeget de have tabt i Bægt. Man vil imidlertid herved komme bort fra, hvad der er en meget vigtig Fordel ved nærværende Lovforslag, nemlig at Staten gennem de her foreliggende Bestemmelser sikrer Enhver, der skal modtage en Guldmynt, at den enten fuldstændig eller meget nær indeholder sin fulde Værdi. Dette er sikret derved, at det er fastsat, at Guldmynter skulle være lovligt Betalingsmiddel lige overfor Hvemsomhelst, indtil de have mistet $\frac{1}{2}$ pCt. af deres Bægt, og at de skulle vedblive at være det lige overfor Statskassen, indtil de have mistet 2 pCt. deraf. Ved denne dobbelte Skidgrænse opnaas der, at de Mynter, som befindes sig imellem disse to Trin af Skid, nemlig $\frac{1}{2}$ og 2 pCt., i den Tid kunne komme ind i Statskassen og blive veylede. Der er overveienende Sandsynlighed for, at dette vil ske, thi efter de Erfaringer, man har, vil der medgaa omtrent 20 Aar, inden en Guldmynt ved et meget livligt Omløb mister 2 pCt. af sin Bægt, og i Henhold dertil mister den altsaa $\frac{1}{2}$ pCt. i Løbet af 5 Aar. Det skulde nu dog være mærkeligt,

om en Guldmynt, der var i livligt Omløb, ikke i det Tidrum af 15 Aar, som ligger imellem de 5 og de 20 Aar, kom ind i Statskassen, og i saa Tilfælde ikke maatte udgives igjen, men skulde erstattes med en ny. Man har derved et Middel til at sikke sig imod, at Guldmynter tabe i deres Værdi. Jeg tror, at den Vigtighed, som dette har, baade med Hensyn til Omfætninger her i Landet og overfor Udlandet, maa være indlysende. Det er ikke uden Vigtighed, at den Mand, der skal modtage en Guldmynt som lovligt og tvungent Betalingsmiddel, derved virkelig faar den Værdi, han skal have, og som han betinger sig, men det er det, man vil opgive ved de ærede Herrers Forslag; man vil opgive den Sikkerhed, man har for, at Enhver, der modtager en Guldmynt i Betaling, virkelig faar den Værdi, den repræsenterer. Overfor Udlandet er det Samme Tilfældet. Naar der ikke gives Sikkerhed for, at vore Guldmynter enten ere fuldvægtige eller saa godt som fuldvægtige, vilde de ikke kunne bruges til Likvidation ved udenlandske Betalinger; thi Udlandet, hvis Guldmynt er sikret imod den Slags Dalen i Værdi, vilde ikke modtage dem til deres fulde Værdi. Lad os tænke os, hvad der vil blive Følgen, dersom Guldmynterne vedblive at cirkulere her i Landet, indtil Præget, som der staar i Ændringsforslaget, er blevet ufsjendeligt eller næsten ufsjendeligt, hvorefter de først skulle ophøre at være lovligt Betalingsmiddel saavel mellem Mand og Mand som lige overfor Statskassen. Lad os tænke os, at de cirkulere saa længe, som de gamle Otteskillinger have cirkuleret, hvilke jo vare aldeles glatte, saaledes at man kun til Nød kunde se, at der paa den ene Side stod $2\frac{1}{2}$ Sk. Lybsk og paa den modsatte Side Christian den Syvendes Navnetræk. Saadanne Mynter vilde have tabt ikke $\frac{1}{2}$ eller 2 pCt., men en halv Snes Procent af deres Bægt, ja maaske mere, og de vilde i Virkeligheden kun have deres Værdi ved, at Staten havde paataget sig at indløse dem. Hvad vil det imidlertid sige? Det vil sige, at de fra Mynt blive Repræsentativer, og Staten kunde da ligesaa gjerne udstede Sedler paa den gamle Maade; den kunde ligesaa gjerne paatage sig en Seddelemmission og udstede undervægtige Mynter eller Sedler; det vilde omtrent være noget Tilsvarende. Dette vilde blive Følgen af det principale Forslag, men det Samme maatte, om end i mindre Grad, bestrygtes at kunne blive Følgen af det subsidiaire Forslag. Dert fastsættes det jo rigtig nok, at Guldmynterne ophøre at være lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, naar de have mistet over $\frac{1}{2}$ pCt. af deres Bægt, men der fastsættes ikke nogen som helst Skidgrænse overfor Statskassen. Enhver, der modtager dem, vil da vide, at de vel ikke ere lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, men et af Staten godkjendt Repræsentativ, som man ganske trygt kan modtage og udgive igjen, idet Enhver vil modtage